

Голос моря

Антонич Богдан-Ігор Васильович

Мов гамір труб і бубнів, псалма дзвонів,
Мов водоспад, що вниз невпинно рве,
Мов тисяч львиць, що кожна з них реве,
Пташиних буря крил та крик мільйонів,

Сплітається тут тисяч різних тонів,
Тут бренькотить, там знов брязк, шум пливе,
А з цього гімну, тучі й свару зве
Синайського щось відгомоном трону:

“Безмежна, вічна симфоніє,
В акордах з вітром віддих бога грає,
З моїм його хід серця в змязі б’є

Осанна, що ніколи не вмирає.
В грозі поет моїх крас келих п’є,
Моїм теж глибом в вічність споглядає!”

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych/holos_moria